

Els anys que vénen

He expressat moltes vegades el meu estupor per un fet paradoxal: hi ha molta gent en atur i molta feina per fer. No es tracta —en termes generals que jo diria majoritaris— de feines desagradables, d'aquelles que poden fer que se'n ressenti la dignitat d'una persona. Em refereixo, ara, a oficis que en temps recents fins i tot gaudien d'un cert prestigi social: si la feina era ben feta i l'operari era considerat bo, se'n feia objecte d'un respecte molt estimable.

Avui dia, tots tenim l'ai el cor per si se'ns trenca un vidre, se'ns escapa l'aigua o el gas o se'ns espantalla un electrodomèstic d'aquells de garantia limitada. Els de garantia més sòlida tampoc no és rar que ens facin patir, perquè pertanyen a empreses importants amb serveis tècnics instal·lats a les rodalies i ja se sap —ho admeten amb resignació— que els desplaçaments són un martiri.

No és pas que faltin a cada bar-

riada petites empreses que tenen un negoci de reparació d'avaries domèstiques. Però les afligeix una creu. Una vegada, jo vaig haver de prescindir d'un escalfador de gas (una clau tancava malament) i vaig demanar de seguida els serveis d'un comerç de prop de casa. Passaren els dies i no venia ningú. Finalment, vaig reclamar amb enuig, i l'amo de la botiga, condolgut, em digué: "¿Sap què passa? Tinc molts encàrrecs pendants i no trobo obrers. Sovint, si en trobo algun, no em serveix, és un desastre".

Ho explico amb presses i sim-

plificant, però estic segur que tothom m'entén "per experiència". I el cas és que no passa dia sense que se'n parli, amb gran preocupació, del problema de l'atur. Amb una novetat de darrera hora: ens informen que es prepara un èxode impressionant. Diuen que uns 13.000.000 de ciutadans dels països d'Occident, amb unes ganes enormes de trobar ocupació. Es previsible una oferta en massa de mà d'obra barata, per part de persones d'aquelles que, quan els preguntes què saben fer, responen lacònicament: "De tot".

Es gairebé segur que, si això ocorre, els nostres parats de planta, amb drets adquirits, se sentiran en perill i protestaran. ¿Qui sap si arribaran a sorgir abominables brots de racisme!

Pere Calders